

Christina Baker Klineová

Vlak naděje

Na každé cestě něco ztrácíme,
abychom něco jiného našli

plus

Vlak naděje

Christina Baker Klineová

Vlak naděje

/ Přeložila Kateřina Kovářová

plus

Copyright © 2013 by Christina Baker Kline
Translation © Kateřina Kovářová, 2015
Cover Design © Tereza Králová, 2015

ISBN 978-80-259-0362-9

Christině Looper Bakerové, jež mi podala nit,
a Carole Robertson Klineové, jež mi dala plátno.

Při přesunu od jedné řeky k druhé Wabanakiové museli přenášet kánoe a veškerý svůj majetek. Všichni znali výhody cestování na lehko a chápali, že je nezbytné se něčeho vzdát. Nic neomezovalo v pohybu tolik jako strach, břemeno, kterého se často zbavuje nejhůře.

Bunny McBrideová, *Ženy rozbřesku (Women of the Dawn)*

Prolog

Věřím na duchy. Právě oni nás pronásledují, ti, kteří nás opustili. Už tolikrát v životě jsem je cítila kolem sebe, pozorovali a přihlíželi, když nikdo z živých nevěděl nebo se nestaral, co se děje.

Je mi jedenadevadesát let a téměř z každého, kdo byl kdy součástí mého života, je teď duch.

Duchové mi někdy přijdou skutečnější než lidé nebo Bůh. Vyplňují ticho svou vahou, vyzařují jakési teplo jako chlebové těsto kynoucí pod látkou. Má babička, její laskavé oči a pleť, která voní po pudru. Tatínek, střízlivý a s úsměvem na rtech. Maminka si zpívá písničku. Hořkost, alkohol i deprese opustily tyto přízraky a ony mě po smrti utěšují a ochraňují, i když to zaživa nedělaly.

Konečně jsem přišla na to, co je nebe – místo v paměti, kde přežívá naše lepší já.

Třeba mám štěstí; když mi bylo devět, přišly ke mně přízraky lepších já mých rodičů a ve třiadvaceti se k nim přidalo lepší já mé pravé lásky. A taky mám svou sestru Maisie, anděla, který mi bez ustání sedí na rameni. Bylo jí osmnáct měsíců a mně devět let, třináct let a mně dvacet. Teď je mi devadesát jedna, jí čtyřiaosmdesát a stále je se mnou.

Živé mi nejspíš nenahradí, ale neměla jsem na vybranou. Mohla jsem najít útěchu v jejich přítomnosti, nebo se zhroutit a naříkat nad tím, co jsem ztratila.

Duchové mi našeptávali, abych šla dál.

Molly přes zeď slyší, jak o ní v obývacím pokoji hned za dveřmi mluví její pěstouni. „K tomuhle jsme se neupsali,“ říká Dina. „Kdybych věděla, že s ní bude tolik problémů, nikdy bych s tím nesouhlasila.“

„Já vím.“ Ralphův hlas zní vyčerpaně. Molly ví, že to on chtěl být pěstounem. Kdysi dávno byl „problémový mladistvý“, jak jí jednou bez okolů řekl, a sociální pracovník ve škole ho zapsal do programu Velký bratr. Vždycky cítil, že ho jeho velký bratr – nazývá ho rádcem – udržel na správné cestě. Ale Dina byla k Molly od začátku nedůvěřivá. Moc tomu nepřispělo, že chlapec, kterého měli před Molly, se pokusil zapálit základní školu.

„Mám dost nervů v práci,“ zvýší hlas Dina. „Nepotřebuju doma ještě tohle.“

Dina pracuje jako dispečerka na policejní stanici v Spruce Harbor, což Molly nepřijde zrovna stresující – pár opilých řidičů, sem tam nějaký monokl, drobné krádeže a nehody. Pokud má člověk někde dělat dispečera, jen těžko si lze na světě představit méně stresující místo než Spruce Harbor. Jenže Dina je od přírody přecitlivělá. Rozhodí ji i maličkosti. Jako by předpokládala, že všechno půjde dobře, a když je to jinak, což se samozřejmě stává často, je překvapená a našťvaná.

Molly je pravý opak. Za sedmnáct let jejího života se toho pokazilo tolik, že si zvykla to očekávat. Naopak, když se věci daří, nějak neví, co si myslet.

Přesně to se stalo s Jackem. Když Molly loni v desáté třídě přeřadili na Mountdesertskou střední školu, zdálo se, že se jí větší na děti snaží vyhnout. Všichni měli své kamarády a party a ona nikam nezapadala. Ne že by se o to zvláště snažila. Ze zkušenosti ví, že vypadat drsně a divně je lepší než budít soucit a být zranitelná, a gotické oblečení používá jako brnění. Jack se jako jediný pokusil přes něj dostat.

Stalo se to uprostřed října na hodině společenských věd. Když došlo na rozdělení do skupin kvůli projektu, Molly byla, jako obvykle, páté kolo u vozu. Jack ji požádal, aby se připojila k němu a jeho partnerce Jody, která z toho rozhodně nebyla nadšená. Molly se celých padesát minut vyučovací hodiny cítila nesvá. Proč je tak milý? Co od ní chce? Je to jeden z těch kluků, kteří si rádi začnou s divnou holkou? Ať už mu šlo o cokoliv, nehodlala na to skočit. Stála stranou se založenýma rukama a shrbenými rameny, tmavé rovné vlasy jí lezly do očí. Když se jí na něco zeptal, pokrčila rameny a odsekla, ačkoliv je bedlivě sledovala a svůj díl práce udělala. „Ta holka je sakra divná,“ slyšela utrousit Jody, když po zvonění odcházeli ze třídy. „Mám z ní hrůzu.“ Když se Molly otočila, Jack se na ni podíval a překvapivě se usmál. „Myslím, že je tak nějak super,“ řekl a stále se díval na Molly. Poprvé od nástupu na tuhle školu si nemohla pomoci a úsměv oplátila.

Během následujících měsíců se Molly dozvěděla něco víc o Jackově životě. Otec byl dominikánský potulný dělník a matku potkal, když sbírala borůvky v Cherryfieldu. Ona otěhotněla, on se odstěhoval zpátky do Dominikánské republiky, začal si s místní dívkou a už se nikdy neukázal. Matka se nikdy nevdala a pracuje pro bohatou starší dámu v sídle na pobřeží. Podle všeho by Jack měl být taky outsider, ale není. Má něco do sebe: okázalé pohyby na fotbalovém hřišti, okouzující úsměv, veliké hnědé oči s neuvěřitelně dlouhými řasami. A i když se odmítá brát vážně, Molly může říct, že je chytřejší, než přiznává, pravděpodobně i než si sám myslí.

Molly jsou Jackovy fotbalové dovednosti ukradené, ale považuje si jeho inteligence. (Hnědé oči jsou bonus.) Jen díky své vlastní zvidavosti nespadla na úplné dno. Jako gotička rozhodně nevzbuzuje žádné očekávání konvenčnosti, a tak se Molly může lišit dle libosti i v dalších ohledech. Pořád čte – na chodbě i v jídelně –, hlavně romány s hrdiny trpícími úzkostí: *Sebevraždy panen*, *Kdo chytá v žitě*, *Pod skleněným zvonem*. Přepisuje si do sešitu jednotlivá slova, protože se jí líbí, jak znějí: Megera. Ustrašený. Talisman. Vdova. Vysilující. Patolízalský...

Jako nováček Molly měla ráda odstup, který zapříčinil její vzhled, tu opatrnost a nedůvěru v očích jejích vrstevníků. Ale časem ji ta image začala omezovat, i když to přiznává nerada. Každodenní ranní koloběh úprav jí zabere věčnost a Molly ztrácí trpělivost s rituály, které jí kdysi dávaly smysl – nabarvit si vlasy na havraní čern s fialovými nebo bílými pruhy, namalovat si oční linky, nanést make-up o několik odstínů světlejší, než je barva její pleti, upravit a zavázat různé části nepohodlného oblečení. Připadá si jako cirkusový klaun, který se jednoho rána probudil a už si nechce nasadit červený nos. Většina lidí se nemusí tak snažit, aby zůstali sami sebou. Proč by měla ona? Sní o tom, že příště, protože vždycky je další místo, další náhradní domov a nová škola, začne znovu s novým, na údržbu méně náročným stylem. Grunge? Lolitka?

Pravděpodobnost, že to nastane spíš dříve než později, se zvyšuje každým okamžikem. Dina se chce Molly zbavit už nějakou dobu a teď má dostatečný důvod. Ralph se za Mollyino chování zaručil; dalo mu dost práce přesvědčit Dinu, že se pod tím drsným účesem a make-upem skrývá hodné dítě. No, záruky právě vzaly za své.

Molly si klekne na všechny čtyři a nadzvedne háčkovaný přehoz postele. Vytáhne dvě křiklavě barevné sportovní tašky, které jí Ralph koupil při likvidaci prodejny L. L. Bean v Ellsworthu (na červené je vyšito „Braden“ a na oranžové s havajskými květi-

nami „Ashley“; jestli je někdo odmítl kvůli barvě, stylu, nebo mu přišla jména vyšitá bílou nití trapná, Molly neví). Když otevře horní zásuvku prádelníku, dunivé bubnování pod dekou se změní v metalovou verzi „Impacta“ od Daddy Yankee’s. „Tak poznáš, že jsem to já, a zvedneš ten zatracenej telefon,“ řekl Jack, když jí to zvonění koupil.

„Nazdar, amígo,“ řekne, když ho konečně najde.

„Zdar! Jak to jde, kočko?“

„No, víš jak. Dina není zrovna nadšená.“

„Fakt?“

„Jo. Je to dost zlý.“

„Jak zlý?“

„No, řekla bych, že musím pryč.“ Nemůže se nadechnout. Překvapí ji to, vzhledem k tomu, kolikrát si podobnou situací prošla.

„Ale nene. To bych neřekl.“

„Jo,“ řekne a vytahuje hromadu ponožek a spodního prádla a hází je do tašky. „Právě o tom spolu mluví, slyším je.“

„Přece můžeš jít na ty veřejně prospěšný práce.“

„To nedopadne.“ Z chumlu řetízků na prádelníku vezme ten pro štěstí a mne ho mezi prsty, aby uvolnila uzlík. „Dina říká, že mě nikdo nevezme. Nejsem důvěryhodná.“ Uzel pod jejím palcem povolí a ona konečně řetízek rozmotá. „V pohodě. Slyšela jsem, že pasták není nejhorší. Stejně je to jen na pár měsíců.“

„Ale... ty jsi tu knihu neukradla.“

Molly si přitiskne telefon k uchu a nasadí si řetízek, zápasí s háčkem a podívá se do zrcadla nad prádelníkem. Tmavé líčení má pod očima rozmazané, vypadá jako mýval.

„Že ne, Molly?“

Problém je v tom, že ji ukradla. Teda pokusila se. Šlo o její oblíbený román, *Janu Eyrovou*, chtěla ho mít, vlastnit ho. Shermanovo knihkupectví v Bar Harbor ho nemělo na skladě a ona se styděla požádat prodavače, aby jí ho objednal. Dina by jí nesvěřila číslo své kreditní karty, takže si ho nemohla koupit ani

přes internet. Nikdy nic tak moc nechtěla. (No dobře... už dlouho ne.) A najednou klečela v knihovně v oddělení beletrie a na polici před ní ležely tři výtisky románu, dva brožované a jeden v pevné vazbě. Ten s pevnou vazbou si už dvakrát vypůjčila a odnesla domů. Vytáhla všechny tři výtisky z poličky a potěžkala je v ruce, ten v pevné vazbě hned zasunula zpátky vedle *Šifry mistra Leonarda*. I novější brožované vydání vrátila do poličky.

Za pas džín si zastrčila staré vydání s oslíma ušima, zažloutlými stránkami a pasážemi podtrhanými tužkou. Z laciné vazby s vyschlým lepidlem začínají vypadávat stránky. Kdyby ho nabídli v každoročním knižním výprodeji, stálo by nanejvýš deset centů. Nikomu nebude chybět, pomyslela si Molly. Jsou tu k dispozici dva novější výtisky. Jenže v knihovně nedávno zavedli bezpečnostní magnetické pásky a před několika měsíci čtyři dobrovolnice, dámy určitého věku, které se vášnivě obětují čemukoliv v knihovně Spruce Harbor, strávily několik víkendů přiipevňováním pásků na obaly všech jedenácti tisíc knih. Takže když toho dne Molly odcházela z budovy přes bezpečnostní bránu, které si ani nevšimla, neodbytné hlasité pípání přivolalo hlavní knihovnici, Susan LeBlancovou, a ta se po Molly vrhla jako hlídací pes.

Molly se hned přiznala, tedy spíš zkusila říct, že měla v úmyslu si knihu půjčit. Ale Susan LeBlancová o tom nechtěla ani slyšet. „Pane bože, neurážej mě lží,“ řekla. „Sledovala jsem tě. *Věděla* jsem, že máš něco za lubem.“ A naneštěstí se její domněnka potvrdila! Tak ráda by byla příjemně překvapená, alespoň jednou.

„A sakra. Vážně?“ povzdychne si Jack.

Molly se dívá do zrcadla a přejede prstem po přívěscích na řetízku, který má okolo krku. Už ho ani moc nenosí, ale připne si ho vždy, když se něco stane a ona ví, že zase bude muset o dům dál. Ten řetízek si koupila v obchodě se zlevněným zbožím v Ellsworthu a navlékla si na něj tři přívěsky: modrozelenou smaltovanou rybičku, cínového havrana a maličkého hnědého medvídko-

ka, které jí daroval tatínek k osmým narozeninám. O několik týdnů později se zabil při automobilové nehodě, jel po namrzlé silnici a auto se převrátilo na střechu. Od té doby to šlo s matkou z kopce, už se z toho nevzpamatovala. Další narozeniny již Molly slavila u nové rodiny a její matka byla ve vězení. Ty přívěsky jí jako jediné zbyly z toho, co býval její život.

Jack je fajn kluk. Ale tohle očekávala. Nakonec se mu to začne zajídat, stejně jako všem ostatním, sociálním pracovníkům, učitelům i pěstounům; bude se cítit zrazený a uvědomí si, že Molly nestojí za všechny ty starosti. I když by ho moc chtěla mít ráda a nechává ho věřit, že to tak je, nikdy si to ve skutečnosti nepovolila. Ne že by úplně předstírala, ale část ní se vždycky drží zpátky. Naučila se, že může ovládat své emoce, když si představí, že její hrudní koš je obrovská schránka se zamčeným řetězem. Otevře schránku, nacpe tam nezvladatelné pocity, zničující zármutek či lítost, a zamkne.

I Ralph se snažil vidět v ní to dobré. Má k tomu sklony, vidí i to, co tam není. A i když je část Molly vděčná za jeho víru v ni, úplně mu to nevěří. To už je skoro lepší Dina, ta se nesnaží skrýt své podezření. Pro člověka je jednodušší nevěřit než se zklamat.

„Jana Eyrová?“ říká Jack.

„Není to fuk?“

„Koupil bych ti ji.“

„Jo, jasný.“ Dokonce i poté, co udělala takový průšvih, že ji nejspíš pošlou pryč, ví, že by nikdy Jacka o tu knihu nepožádala. Jestli na systému pěstounské péče něco nesnáší, je to tahle závislost na lidech, které sotva znáte, být napospas jejich rozmarům. Naučila se od nikoho nic neočekávat. Na její narozeniny se často zapomene, o prázdninách se na ni myslí jako na poslední. Musí si vystačit s tím, co dostane, a to bývá jen zřídkka to, oč žádala.

„Ty jsi tak zatraceně tvrdohlavá,“ řekne Jack, jako by jí četl myšlenky. „Podívej se, v jakým lítáš průšvih.“

Někdo rázně zaklepe na Mollyiny dveře. Přitiskne si telefon k hrudi a pozoruje pohyb kliky u dveří. To je další věc – žádný zámek, žádné soukromí.

Do dveří strčí hlavu Dina, růžově namalované rty má stažené do úzké linky. „Musíme si promluvit.“

„Fajn. Jen dotelefonuju.“

„S kým mluvíš?“

Molly zaváhá. Musí odpovědět? K čertu s tím. „S Jackem.“ Dina se zamračí. „Pospěš si. Nemáme na to celou noc.“

„Hned jsem tam.“ Molly čeká a bez výrazu sleduje Dinu, dokud hlava zase nezmezí za dveřmi, a přiloží si telefon k uchu. „Povraždí četa už čeká...“

„Ne, ne, poslouvej,“ říká Jack. „Něco mě napadlo. Je to trochu... šílený.“

„Co,“ odsekne mrzutě. „Musím jít.“

„Mluvil jsem s mámou –“

„To nemyslíš vážně, Jacku! Tys jí to řekl? Už tak mě nesnáší.“

„Počkej, poslouvej mě. Tak za prvé, není pravda, že tě nesnáší. A za druhé, mluvila s tou paní, co pro ni pracuje, a vypadá to, že bys mohla ty hodiny odpracovat tam.“

„Cože?“

„Jo.“

„Ale... jak?“

„Vždyt víš, že máma je nejhorší hospodyně na světě.“

Molly se líbí způsob, jakým to říká, věcně a bez odsuzování, jako by oznamoval, že jeho máma píše levou rukou.

„Prostě, ta paní chce uklidit podkroví, starý papíry a krabice a takový kraviny, pro mámu noční můra. A mě napadlo, že bys to mohla udělat ty. Vsaďm se, že bys tam padesát hodin klidně zabila.“

„Počkej, ty chceš, abych starý ženský uklidila v podkroví?“

„Jo. Přesně pro tebe, nemyslíš? No tak, vím, jak jsi puntičkářská. Nesnaž se to popřít. Všechno na policiče máš srovnaný.“

Všechny papíry máš v deskách. A nemáš náhodou knihy seřazený podle abecedy?“

„Ty sis toho všimnul?“

„Znám tě líp, než si myslíš.“

Ať je to jakkoliv zvláštní, Molly musí přiznat, že věci rovná ráda. Je vlastně dost cvok na pořádek. Při všem tom stěhování se naučila starat se o to málo, co má. Ale tímhle nápadem si jistá není. Být den co den uvězněná sama v zatuchlém podkroví a hrabat se v krámech nějaké staré ženské?

Ale... vzhledem k možnostem...

„Chce tě poznat,“ říká Jack.

„Kdo?“

„Vivian Dalyová. Ta starší dáma. Chce, abys přišla na –“

„Pohovor. Chceš říct, že k ní musím na pohovor.“

„Je to součást dohody,“ říká. „Půjdeš do toho?“

„Mám na vybranou?“

„Jasně. Můžeš jít do pastáku.“

„Molly!“ vyštěkne Dina a zaklepe na dveře. „Pojď okamžitě sem!“

„Jo!“ zavolá. Potom řekne Jackovi: „Jo.“

„Jo co?“

„Udělám to. Půjdu tam a sejdu se s ní. Půjdu k ní na pohovor.“

„Super,“ řekne. „No, a... možná by sis měla vzít sukni nebo... však víš. A třeba si sundej pár náušnic.“

„Co kroužek v nose?“

„Ten miluju. Ale...“

„Chápu.“

„Jen na první setkání.“

„V pohodě. Poslouchej... díky.“

„Za sobectví mi neděkuj,“ říká. „Jen tě tu chci ještě chvilku mít.“

Molly otevře dveře a při pohledu na ustarané tváře Ralpha a Diny se usměje. „Nemusíte si dělat starosti. Mám jak odpracovat ty hodiny.“ Dina se podívá na Ralpha, ten výraz Molly po letech

studia narážek pěstounů zná. „Ale pochopím, jestli chcete, abych odešla. Najdu si něco jiného.“

„Nechceme, abys odešla,“ řekne Ralph přesně v tu chvíli, kdy Dina řekne: „Musíme si o tom promluvit.“ Upřeně se na sebe dívají.

„Jasně,“ řekne Molly. „Pokud to nepůjde, je to v pohodě.“

A v tu chvíli, s kuráží půjčenou od Jacka, je to v pohodě. Když to nepůjde, tak to nepůjde. Molly už dávno zjistila, že čelila už většině srdcebolů a zrad, kterých se ostatní bojí celý život. Táta umřel. Máma na naprostém dně. Stěhování z místa na místo, jeden vyhozov za druhým. A stejně pořád dýchá, spí a roste. Každé ráno se vzbudí a oblékne si šaty. Takže když říká, že je to v pohodě, myslí tím, že dokáže přežít už asi všechno. Kam její paměť sahá, teď má poprvé někoho, komu na ní záleží. (A vůbec, o co mu jako jde?)

Molly se zhluboka nadechne. Dům je větší, než si myslela. Bílý viktoriánský kolos s černými okenicemi a všemožnými ozdůbkami. Přes čelní sklo auta vidí, že je dům v perfektním stavu, ani známka prasklin nebo hniloby, takže ho někdo musel nedávno natřít. Není pochyb, že si ta starší dáma někoho najímá, hotovou armádu královniných dělnic, která o dům neustále pečuje.

Je teplé dubnové ráno. Země je nasáklá roztátým sněhem a deštěm, ale dnešek je jedním z těch vzácných vlahých dní, které předznamenávají překrásné léto. Na jasně modrém nebi plují velká nadýchaná oblaka. Odevšad jako by vykukovaly trsy krokusů.

„Fajn,“ řekne Jack. „Má se to tak. Je to milá paní, jen trochu upjatá. Srandy kopec s ní zrovna není, znáš to.“ Zaparkuje a stiskne Molly rameno. „Jen se usmívej a přikyvuj a bude to v pohodě.“

„Kolik let že jí je?“ zamumlá Molly. Rozčiluje ji, že je nervózní. Co na tom záleží? Babka prostě potřebuje pomoct vyházet nasyslený krámy. Jen doufá, že to tam nebude smradlavý a nechutný jako domy těch bordelářů v televizi.

„Nevím, prostě je stará. Jen tak mimochodem, sluší ti to,“ dodá Jack.

Molly se zamračí. Má na sobě růžovou halenku z katalogu, kterou jí půjčila Dina, než sem šla. „Vůbec bych tě nepoznala,“ řekla Dina, když v ní Molly vyšla z pokoje. „Vypadáš tak... jako dáma.“

Na Jackovo přání si vyndala kroužek z nosu a v každém uchu si nechala jen dvě pecky. Líčení jí trvalo déle než obvykle, nanesla si světlý, ale ne bílý make-up, linky si nakreslila tenčí. Dokonce si v drogerii koupila rtěnku od Maybelline v odstínu „žůžová“, z čehož se smíchy málem počurala. Sundala si spoustu prstýnků z výprodeje a místo obvyklé změti křížů a stříbrných lebek si vzala řetízek pro štěstí od táty. Vlasy má pořád černé s bílým pramenem po každé straně tváře a nehty taky nalakované načerno, ale je jasné, že se snažila vypadat „víc jako normální lidská bytost“, jak poznamenala Dina.

Po Jackově Zdravas Maria, tedy „Zdravas Molly“, jak tomu říká, Dina neochotně souhlasila dát Molly další šanci. „Uklízet podkroví u starší dámy?“ poznamenala pohrdavě. „To určitě. Dávám tomu týden.“

Od Diny Molly velkou důvěru neočekávala, ale i ona sama má pochybnosti. Vážně hodlá zasvětit padesát hodin svého života podkroví vrtošivé vdovy, kde určitě protahuje, procházet krabice plné molů a roztočů a kdo ví čeho všeho? V pastáku by strávila stejný čas na skupinové terapii (vždycky zajímavé) a sledováním talk show *Pohled* (to by šlo). Mohla by trávit čas s dalšími dívkami. Teď bude mít doma Dinu a tahle ženská bude sledovat každý její pohyb.

Molly se podívá na hodinky. Díky tomu, že ji Jack vystrčil ze dveří, tu jsou o pět minut dříve.

„Pamatuj si: dívej se jí do očí,“ říká. „A koukej se usmívat.“

„Díky, *mami*.“

„Víš, co máš za problém?“

„Že si můj kluk hraje na moji mámu?“

„Ne. Vůbec si neuvědomuješ, že ti hoří koudel u zadku.“

„Cože? Kde?“ Zavrtí se na sedadle a rozhlíží se.

„Poslouchej.“ Podrbe se na bradě. „Mamka neřekla Vivian o pastáku a tak. Myslí si, že děláš nějaký školní dobročinný projekt.“

„Takže nevíš o mé zločinecké minulosti? Naivka.“

„A sakra,“ uchechtne se Jack, otevře dveře a vystoupí z auta.

„Jdeš se mnou?“

Jack zabouchne dveře, zadem obejde auto k těm u spolujezdce a otevře je. „Ne, doprovodím tě ke dveřím.“

„Páni, ty jsi teda džentlmen.“ Vystoupí. „Nebo mi nevěříš, že nevezmu roha?“

„Popravdě obojí.“

Před velkými dveřmi z ořechového dřeva s ohromným mosazným klepadlem Molly zaváhá. Otočí se a podívá se na Jacka, ten už sedí v autě, na uších má sluchátka a listuje knihou s oslíma ušima, Molly ví, že je to sbírka povídek Junota Díaze, kterou vozí v kastlíku. Stojí rovně, ramena dozadu, urovná si vlasy za uši, upraví si límeček na halence (Kdy na sobě naposledy měla límeček? Kolem krku nosí obojky, ne límečky) a zaklepe na dveře. Nikdo neotevívá. Zaklepe znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Potom si všimne zvonku nalevo od dveří a stiskne knoflík. Zvonění se hlasitě rozléhá domem a za několik vteřin vidí Jackovu mámu Terry, jak se k ní žene se starostlivým výrazem. Vždycky ji udiví, když vidí Jackovy velké hnědé oči na široké tváři s jemnými rysy, která patří jeho matce.

I když Jack Molly ujistil, že máma je s nimi na jedné lodi – „Ten plán s podkrovím ji trápil tak dlouho, to si nedovedeš představit“ –, Molly je jasné, že ve skutečnosti je to složitější. Terry svého jediného syna zbožňuje, a aby ho potěšila, udělá prakticky cokoli. Ale jakkoliv chce Jack věřit, že Terry ten nápad přišel prima, Molly ví, že ji do něj natlačil.

Terry otevře dveře a zběžně si Molly prohlédne. „No, hezky ses upravila.“

„Dík. Snad jo,“ ucedí Molly. Nepozná, jestli na sobě Terry má uniformu, nebo se prostě tak nudně obléká: černé kalhoty, mohutné černé boty s gumovou podrážkou, vytahané broskvové triko.

Molly ji následuje dlouhou vstupní halou lemovanou olejomalbami a lepty ve zlatých rámech, jejich kroky tlumí orientální běhoun. Na konci haly jsou zavřené dveře.

Terry k nim na okamžik přiloží ucho a potichu zaklepe. „Vivian?“ Pootevře dveře. „Přišlo to děvče. Molly Ayerová. Dobře.“

Pak otevře dveře do velkého, slunného obývacího pokoje s výhledem na moře. Je plný starožitného nábytku a knihoven, které sahají od podlahy po strop. U arkýřového okna sedí ve vybledlém červeném křesle starší dáma v černém kašmírovém svetru ke krku, žilnaté ruce má složené v klíně a přes kolena přehozenou kostkovanou vlněnou deku.

Když se ocitnou před ní, Terry řekne: „Molly, tohle je paní Dalyová.“

„Dobrý den,“ řekne Molly a natáhne ruku, jak ji to učil otec.

„Dobrý den.“ Molly při stisku ruky cítí, jak je suchá a studená. Je to čilá štíhlá žena s úzkým nosem a pronikavými oříškovými očima, bystrýma jako oči sokola. Má tenkou, téměř průsvitnou kůži a šedé vlasy stažené na zátylku do drdolu. Tvář má plnou pih, nebo to jsou stařecké skvrny? Po rukou a na zápěstích se rozkládá mapa žil a kolem očí tucty jemných vrásek. Připomíná jeptišky v katolické škole, kterou Molly krátce navštěvovala v Augustě (rychlá zastávka u nevhodné pěstounské rodiny); v určitých ohledech se zdály staré, ale v jiných zase nepřirozeně mladé. Stejně jako jeptišky v ní vyvolává lehce panovačný dojem, jako by byla zvyklá prosadit si vždycky svou. A proč by ne? pomyslí si Molly. Je zvyklá prosadit si svou.

„Tak dobře. Kdybyste mě potřebovaly, budu v kuchyni,“ řekne Terry a zmizí dalšími dveřmi.

Dáma se nakloní k Molly a trochu se zamračí. „Jaks to probaha udělala? Myslím ten světlý pramen,“ řekne a položí si ruku na spánek.

„Hm...“ Tohle Molly zaskočilo, nikdo se jí na to předtím neptal. „Kombinuje se odbarvovač a barva.“

„Kde ses to naučila?“

„Viděla jsem video na YouTube.“

„YouTube?“

„Na internetu.“

„Aha.“ Zvedne bradu. „Počítač. Na takové výstřelky už jsem moc stará.“

„Neřekla bych, že se dá nazvat výstřelkem to, co změnilo náš způsob života,“ řekne Molly a vzápětí se kajícíně usměje, když si uvědomí, že se právě dostala do křížku s potenciální zaměstnavatelkou.

„Můj způsob života ne,“ řekne dáma. „Musí to zabrat dost času.“

„Co?“

„To, co si děláš s vlasy.“

„Jo tohle. Není to tak zlé. Už to dělám nějakou dobu.“

„Jaká je tvá přírodní barva, jestli se můžu zeptat?“

„Můžete,“ řekne Molly. „Tmavě hnědá.“

„No, já jsem přírodní zrzka.“ Molly chvíli trvá, než si uvědomí, že si dělá legraci ze svých šedivých vlasů.

„Mně se líbí,“ řekne Molly vyhýbavě. „Sluší vám to.“

Dáma přikývne a znovu se uvelebí na židli. Zdá se, že souhlasí. Molly cítí, jak z ní trochu opadlo napětí. „Omluv mou nezdvořilost, ale v mém věku nemá smysl chodit kolem horké kaše. Vypadáš, že máš svůj styl. Jsi jedna z těch, jak se jim říká, gotiček?“

Molly si nemůže pomoci a usměje se. „Tak nějak.“

„Předpokládám, že tu halenku sis půjčila.“

„No...“

„To jsi nemusela. Nesedí k tobě.“ Naznačí Molly, aby si sedla naproti. „Říkej mi Vivian. Nikdy se mi nelíbilo oslovení paní Dallyová. Můj muž už nežije, víš.“

„To je mi líto.“

„Nemusí. Zemřel před osmi lety. No, je mi jedenadevadesát. Moc mých známých už nežije.“

Molly neví, jak reagovat. Není slušné říct lidem, že na svůj věk nevypadají? Netipla by jí devadesát jedna, ale nemá srovnání.

Otcovi rodiče zemřeli, když byl mladý, matčini rodiče nebyli svoji a dědečka nikdy neviděla. Jediný prarodič, kterého si Molly pamatuje, je babička z matčiny strany, a ta zemřela na rakovinu, když Molly byly tři.

„Terry mi řekla, že jsi v pěstounské péči,“ řekne Vivian. „Jsi sirotek?“

„Moje máma žije, ale ano, považuju se za sirotka.“

„Ale technicky vzato nejsi.“

„Myslím, že když nemáte rodiče, kteří by se o vás postarali, můžete si říkat, jak chcete.“

Vivian se na ni dlouze zadívá, jako by nad tou myšlenkou uvažovala. „To beru,“ řekne. „Tak mi pověz něco o sobě.“

Molly žije celý život v Maine. V životě ani nepřekročila hranici státu. Pamatuje si různé útržky ze svého dětství na Indian Island, než se dostala do pěstounské péče: šedý obytný vůz, v němž bydlela s rodiči, kulturní středisko a pickupy parkující kolem, Sokalexisův dům binga a kostel svaté Anny. Vybavuje si indiánskou panenku z kukuřičných listů v domorodých šatičkách, kterou měla na policiče v pokoji, i když si radši hrála s barbínami, které jim charita nadělovala o Vánocích v komunitním centru. Samozřejmě to nikdy nebyly ty oblíbené jako Popelka nebo Královna krásy, ale ty, které se hledačům zlevněného zboží podařilo najít ve výprodeji: Barbie motorkářka, Barbie z džungle. Nezáleželo na tom. Ať už na sobě měla cokoli, samotná panenka vypadala pořád stejně: věčně na špičkách, aby lépe vklouzla do podpatků, příliš velká prsa na tak úzký hrudník bez žeber, pršáček a lesklé umělé vlasy...

Ale tohle Vivian slyšet nechce. Odkud začít? Co prozradit? To je ten problém. Není to veselý příběh a Molly ze zkušenosti ví, že se lidé vyděsí, nevěří jí nebo, což je horší, ji litují. Takže se naučila říkat zkrácenou verzi. „Tátova rodina patřila k indiánskému kmeni Penobscotů. Jako malá jsem s rodiči žila v rezervaci u Old Town.“

„Aha. Proto ty černé vlasy a válečné barvy.“

Molly se vyděsí. Nikdy ji ta spojitost nenapadla. Je to pravda?

Tenkrát chodila do osmé třídy a měla dost těžký rok, pěstouni na ni ječeli, nevlastní sourozenci žárlili, ve škole se našlo pár zlých holek. Koupila si barvu na vlasy a oční linky a doma v koupelně se proměnila. Kamarádka, co pracovala v drogerii v obchoďáku, jí další víkend udělala piercingy, do každého ucha řadu dírek až nahoru do chrupavky, pecku do nosu a kroužek do obočí (ačkoliv ten dlouho nevydržel, kvůli infekci ho musela brzy vytáhnout a zůstala jí jizva ve tvaru pavučiny). Ty náušnice byly poslední kápkou, díky níž ji pěstouni vyhodili. Mise splněna.

Molly dál vypráví, jak její otec zemřel, matka se o ni nemohla starat, a tak skončila u Ralpha a Diny.

„Terry mi řekla, že se účastníš dobročinného školního projektu. A dostala skvělý nápad, že bys mi mohla pomoci uklidit podkroví,“ řekne Vivian. „Přijde mi, že jsi to zrovna nevyhrála, ale co je mi po tom?“

„Věřte tomu nebo ne, jsem tak trochu puntičkář. Ráda rovnám věci.“

„Tak to jsi ještě divnější, než se zdáš.“ Vivian si poposedne a sepe ruce. „Něco ti řeknu. Jak říkáš ty, taky jsem osiřela, skoro ve stejném věku. Takže to máme společné.“

Molly si není jistá, jak má reagovat. Chce Vivian, aby se jí na to zeptala, nebo to říká jen tak? Těžko říct. Nakonec se odhodlá: „Vaši rodiče... se o vás nestarali?“

„Snažili se. A pak přišel ten požár...“ Vivian pokrčí rameny. „Už je to všechno tak dávno, že si to skoro nepamatuju. Tak, kdy chceš začít?“

Maisie to vycítila jako první. Brečela a nedala se utiшит. Matka onemocněla, když byl Maisie měsíc, a ta od té doby spala se mnou v mé úzké postýlce v malé místnosti bez oken, již jsme sdílely s bratry. Byla tam taková tma, že jsem jako už tolikrát uvažovala, jestli stejné obklopení prázdnotou cítí slepí. Sotva jsem dokázala rozeznat či spíš vytušit obrysy těl kluků, trhali sebou, ale ještě nebyli vzhůru. Dominick a James – šestiletá dvojčata – se k sobě zimou choulili na slavníku.

Seděla jsem na posteli opřená zády o zeď a držela jsem Maisie přitisknutou k rameni, jak mi ukázala maminka. Zkusila jsem vše, co mě napadlo, abych ji utišila, všechno, co dříve fungovalo, hladi-la jsem ji po zádech, šimrala ji na nose, tiše jsem jí do ucha broukala otcovu oblíbenou píseň „Můj ptáčku zpěváčku“: *Slyšela jsem zpívat kosa, drozda i pěničku. Nejsladší hlas ze všech máš ty, můj ptáčku zpěváčku.* Ale ona křičela stále hlasitěji a zmítala se v křečích.

Maisie bylo osmnáct měsíců, ale nevážila skoro nic. Jen pár měsíců po porodu maminku sklátila horečka a už ji nemohla kojit, takže jsme museli vystačit s oslazenou teplou vodou, pomalu vařeným rozdrčeným ovsem a mlékem, když jsme si ho mohli dovolit. Hubení jsme byli všichni. Jídlo bylo vzácnost, většinou jsme měli jen gumové brambory ve slabém vývaru. Maminka nebyla nejlepší kuchařka, ani když jí bylo dobře, a někdy se prostě neobtěžovala vařit. Kolikrát jsme jedli syrové brambory rovnou z pytle, než jsem se naučila vařit.

Od našeho odchodu ze západního pobřeží Irska uplynuly dva roky. I tam byl život těžký, tatínek střídal různá zaměstnání, z nichž nás nemohlo uživit ani jedno. Žili jsme v malém kamenném domě bez topení ve vesničce Kinvara v hrabství Galway. Všichni kolem odjížděli do Ameriky. Slyšeli jsme příběhy o pomerančích velkých jako brambory, lánech obilí vlnících se ve větru, o čistých a suchých dřevěných domech se zavedenou vodou a elektřinou. Práce, kam se člověk podívá. Jako poslední laskavý čin, nebo aby se zbavili nepříjemností z neustálých obav, tatínkovi rodiče a sestry dali dohromady peníze na zaoceánskou plavbu pro naši pětičlennou rodinu a jednoho teplého jarního dne jsme nastoupili na Agnes Pauline mířící na Ellis Island. Jediné spojení s naší budoucností představovalo jméno naškrábané na papírku, který si otec při nástupu na loď zastrčil do kapsy u košile; jméno muže, jenž emigroval před deseti lety a teď, podle jeho příbuzných z Kinvary, vlastnil v New Yorku slušnou restauraci.

Ačkoliv jsme všichni žili ve vesnici na pobřeží, nikdo z nás nikdy neseděl ani ve člunu, natož na lodi uprostřed oceánu. S výjimkou bratra Doma, silného jako býk, jsme většinu plavby prostonali. Pro maminku to bylo ještě horší, na lodi zjistila, že čeká další dítě, a sotva v sobě dokázala udržet nějaké jídlo. I přes to všechno jsem se cítila dobře, když jsem ze spodní paluby vedle naší nejlevnější tmavé a stísněné kajuty pozorovala, jak se pod Agnes Pauline čeří mastná voda. Myslela jsem si, že si v Americe určitě najdeme své místo.

Toho rána, co jsme připluli do přístavu v New Yorku, jsme s bratry přes oblačnost a mlhu mžourali do drobných kapek a jen stěží jsme i na tu krátkou vzdálenost rozpoznali přízračný obrys sochy Svobody. Nahnali nás do dlouhých zástupů, kde jsme čekali na prohlídku, výslech a razítko, a poté nás vypustili mezi stovky dalších imigrantů mluvících jazyky, které mi zněly jako zvuky zvířat na farmě.

Neviděla jsem žádné vlnící se lány obilí ani obrovské pomeranče. Trajektem jsme se dostali na Manhattan a dál jsme šli pěšky, s maminkou jsme se potácely pod tíhou zavazadel, dvojčata chtěla nést, tatínek vláčel pod každým podpažím jeden kufr a v jedné ruce svíral mapu a v druhé otrhaný papírek s těžko čitelným rukopisem své matky, na němž stálo *Mark Flannery, Irská růže, Ulice Delancey*. Poté co jsme se několikrát ztratili, tatínek odložil mapu a začal se ptát na cestu kolemjdoucích. Většina z nich se bez odpovědi otočila, jeden muž si odplivl na zem a tvář se mu kroutila odpořem. Ale nakonec jsme ji našli, irskou hospodu špinavou jako ty nejhorší v chudinských čtvrtích Galway.

Tatínek šel dovnitř a my jsme s maminkou počkali na chodníku. Přestalo pršet a pára stoupala z mokré ulice vlhkým vzduchem. Stáli jsme tam v provlhlém oblečení ztuhlém potem a zažranou špínou, škrábali jsme se na strupatých hlavách (vši byly na lodi stejně všudypřítomné jako mořská nemoc), na nohou se nám dělaly puchýře z nových bot od babičky, jež nám maminka dovolila about až na americké půdě, a divili jsme se, kam jsme se to dostali. Krom ubohé napodobeniny irské hospody tu nic ani zdaleka nepřipomínalo svět, který jsme znali.

Mark Flannery dostal od sestry dopis a očekával nás. Tatínka najal jako myče nádobí a vzal nás do sousedství nepodobajících se ničemu, co jsem dosud viděla: vysoké cihlové budovy se mačkaly na úzkých ulicích plných lidí. Věděl o bytu k pronájmu za deset dolarů na měsíc ve třetím patře pětipodlažního činžovního domu na Alžbětině ulici. Nechal nás u dveří a poté jsme následovali polského domácího, pana Kaminského, chodbou s obklady a po schodech. V horku a tmě jsme se motali se zavazadly, zatímco nám vyprávěl o ctnostech čistoty, zdvořilosti a pracovitosti, přičemž evidentně soudil, že postrádáme každou z nich. „Nemám s Iry problém, dokud nedělají problémy,“ zvýšil hlas. Podívala jsem se na tatínka a zahlédla jsem výraz, který jsem nikdy předtím neviděla, ale okamžitě jsem mu porozuměla:

šok z uvědomění, že na tomto cizím místě bude tvrdě odsuzován hned, jak otevře ústa.

Domáci nazval náš nový domov průchoďákem, místnosti následovaly jedna za druhou jako vagony ve vlaku. Maličká ložnice rodičů s výhledem na zadní stranu další budovy, pokoj, v němž jsem bydlela s chlapci a Maisie, potom kuchyň a předpokoj s okny do rušné ulice. Pan Kaminski zatáhl za řetěz, který visel ze stropu z mačkaného plechu, a žárovka se rozsvítila, paprsky dolehly na poškrábaný stůl, malý špinavý dřez s kohoutkem na studenou vodu a plynovou troubu. Na chodbě před bytem byla koupelna, o níž jsme se dělili se sousedy, bezdětným německým párem jménem Schatzmanovi. „Jsou tišší a od vás budou očekávat totéž,“ řekl a zamračil se, když se moji neúnavní a neposední bratři začali z legrace pošťuchovat.

I přes odpor domácích, únavné horko, bezútěšné pokoje a disharmonii cizích zvuků tak neznámých mému venkovskému uchu mnou projela vlna naděje. Když jsem se rozhlížela po našich čtyřech pokojích, zdálo se, že začínáme znovu a útrapy života v Kinvaře necháváme za sebou. Vlhkost pronikající až do morku kostí, ošklivou stísněnou boudu, tátovo pití – zmínila jsme se už o tom? – ohrožující kašdickou výplatu. Tady měl táta příslib práce. Rozsvítilo se zatáhnutím za řetízek a otočení kohoutku spustilo proud vody. Hned za dveřmi, na suché chodbě, se nacházela toaleta a vana. Sice skromná, ale přece jen šance na nový začátek.

Nevím, jak moc mé vzpomínky z té doby ovlivňuje můj současný věk nebo ten tehdejší, při odjezdu z Kinvary mi bylo sedm a v tu noc, kdy Maisie pořád plakala, devět. Ta noc změnila můj život víc než odchod z Irska, změnila ho navždy. I osmdesát dva let poté mě ten křik stále pronásleduje. Kdybych se zaměřila na důvod jejího pláče místo snahy ji utěšit. Kdybych se na to jen zaměřila.

Ze strachu, že se nám život zase rozpadne, jsem se snažila přehlížet to, co mě děsilo nejvíc: tatínkovu vytrvalou lásku k pití,

kterou nezměnil ani přesun do jiné země, mamčininy špatné nálady a vztek, jejich nekonečné hádky. Chtěla jsem, aby bylo všechno v pořádku. Přitiskla jsem Maisie k hrudi, snažila se ji utišit a šeptala jí do ucha: *Nejsladší hlas ze všech máš ty, můj ptáčku zpěváčku.* Když konečně přestala, ulevilo se mi, nepochopila jsem, že Maisie je jako kanárek v dole a má nás upozornit na nebezpečí, jenže už bylo příliš pozdě.

Tři dny po požáru mě pan Schatzman vzbudí a řekne mi, že s paní Schatzmanovou přišli na perfektní řešení (ano, řekl perfektní, *perr-fekt-ní*, s německým přízvukem a já v tom okamžiku poznala děsivou sílu superlativ). Vezmou mě do společnosti Pomoc dětem, místa plného přátelských sociálních pracovníků, kteří si k sobě berou děti a starají se o ně.

„Ale já nemůžu odejít,“ říkám. „Matka mě bude potřebovat, až se vrátí z nemocnice.“ Víím, že otec a bratři jsou mrtví. Viděla jsem je na chodbě přikryté prostěradly. Ale maminku odnesli na nosítkách a viděla jsem, že se Maisie hýbe a vzlyká, když ji muž v uniformě nesl po chodbě.

Zavrtí hlavou. „Nevrátí se.“

„Ale co Maisie –“

„Tvoje sestra Margaret to nepřežila,“ řekne a odvrátí přitom tvář.

Má matka, otec, dva bratři a sestra, za kterou bych i dýchala, tu ztrátu nelze vyjádřit slovy. A i kdybych ta slova našla a popsala, jak se cítím, neměla bych je komu říct. Všichni, na nichž mi záleželo na tomto světě – v tomto novém světě –, jsou mrtví.

Tu noc, kdy vypukl požár a oni si mě k sobě vzali, jsem slyšela paní Schatzmanovou, jak v ložnici s manželem řeší, co si se mnou počít. „O tohle jsem se neprosila,“ prskala, slyšela jsem ji tak dobře, jako by byla ve stejné místnosti. „Tihle Irové! Příliš dětí na příliš málo místa. Překvapuje mě jen, že se tyhle věci nestávají častěji.“

Když jsem poslouchala přes zeď, rozhostila se ve mně prázdnota. *O tohle jsem se neprosila*. Jen před pár hodinami se tatínek vrátil z práce v baru, převlékl se jako vždy po práci a s jednotlivými vrstvami shazoval žluklý zápach. Maminka spravovala kupu šatů, protože si chtěla trochu přivydělat. Dominick loupal brambory. James si hrál v koutě. Já jsem si malovala s Maisie, učila jsem ji písmenka, seděla mi na klíně jako ohřívací lahev a strkala mi do vlasů upatlané prstíky.

Snažím se na tu hrůzu zapomenout. Tedy, *zapomenout* asi není správné slovo. Jak bych mohla? Ale jak můžu jít dál, byť jenom o krok, aniž bych potlačila to zoufalství? Když zavřu oči, slyším plakat Maisie a křičet maminku, cítím štiplavý kouř a teplo plamenů na kůži a promočená studeným potem se posadím na slavníku v předpokoji Schatzmanových.

Matčini rodiče jsou po smrti, její bratři v Evropě, jeden po druhém nastoupili do armády a já nevím, jak je najít. Ale panu Schatzmanovi řeknu, co mě napadlo, někdo by se mohl pokusit spojit s otcovou matkou a sestrou v Irsku, i když s nimi od příjezdu nejsme v kontaktu. Nikdy jsem neviděla tátu číst dopis od babičky, ani jí nějaký psát. Pochybuji, že by tatínek chtěl psát komukoliv o našem bezútešném životě, jehož jsme se jen tak tak drželi. Nevím o moc víc než jméno naší vesnice a otcovo příjmení, i když by tyto informace mohly stačit.

Jenže pan Schatzman se zamračí a zavrtí hlavou a v ten okamžik si uvědomím, že jsem úplně sama. Na této straně Atlantiku není jediný dospělý, který by měl důvod se o mě starat, nikdo mě neodvede na loď, ani nezaplátí cestu. Jsem přítěž společnosti a ničí zodpovědnost.

„Ty, irská holko. Pojď sem.“ Hubená zamračená sestra v bílém čepci pokyne kostnatým prstem. Že jsem Irka, musela najít v papírech vyplněných panem Schatzmanem, když mě před několika týdny přivedl do Pomoci dětem, nebo to možná dělá můj pří-

zvuk, který se mě drží jako klíště. „No teda,“ našpulí rty, když stojím před ní. „Zrzka.“

„Nešťastnice,“ povzdychne si plnoštíhlá žena vedle ní. „A ty pihy. Už tak je těžké ji v tomhle věku někam umístit.“

Ta vyzáblá si olízne prst a odhrne mi vlasy z obličeje. „Nechceme hned všechny vyplašit, že ne? Musíš je mít stažené. Když se budeš chovat slušně a zdvořile, třeba tě hned nezavrhnou.“

Zapne mi rukávy, a když se ohne, aby mi zavázala černé boty, z jejího čepce se line houbový odér. „Musíš vypadat upraveně. Jako dívka, kterou chce mít žena v domě. Čistá a zdvořilá. Ale ne moc –“ Podívá se na tu druhou.

„Moc co?“ zeptám se.

„Některé ženy pod svou střechou nechtějí hezkou dívku. Ne že bys byla... Ale stejně.“ Ukáže na můj řetízek. „Co je to?“

Sáhnu si na malý, cínově šedý keltský claddagh, který nosím od šesti let, a prstem přejíždím po křivce srdce. „Irský kříž.“

„Do vlaku si nemůžeš vzít žádné upomínky.“

Věřím, že musejí slyšet tlukot mého srdce, tak hlasitě mi buší. „Patřil mé babičce.“

Obě ženy se dívají na kříž a je vidět, že váhají a snaží se rozhodnout, co mají udělat.

„Dala mi ho v Irsku, než jsme odjeli. Je... je to jediné, co mi zbylo.“ Neříkám to jenom proto, že je to pravda, ale také ve víře, že je zvyklám. A podaří se.

Vlak slyšíme dřív, než je na dohled. Temné hučení, dunění pod nohama a nejdřív tiché pískání se stupňuje, jak se vlak blíží. Natahujeme krky, abychom viděli na trať (i když na nás členka doprovodu, paní Scatcherdová, volá svým písklavým hlasem: „Dě-ti! Na místa, dě-ti!“), a náhle se objeví: černá lokomotiva, tyčí se nad námi a zastíňuje nástupiště, pára zasyčí, jako by si oddychlo nějaké obrovské zvíře.

Jsem ve skupině dvaceti dětí různého věku. Vydrbali nás a dali nám oblečení, děvčatům šaty s bílými propínacími zástěrami a silnými punčochami, chlapcům pumpky sepnuté pod kolena, bílé smokingové košile, kravaty a silná vlněná saka. Na říjen je nezvyklé teplo, babí léto. Paní Scatcherdová zavelí a my se pečeme na nástupišti. Vlasy se mi lepí ke krku, zástěra je tvrdá a nepohodlná. V ruce svírám malý hnědý kufřík, v němž je mimo křížku veškerý můj nově nabytý majetek: Bible, dvoje šaty, klobouk, o několik velikostí menší černý kabát, pár bot. Dovnitř kabátu dobrovolnice z Pomoci dětem vyšila mé jméno: Niamh Powerová.

Ano, Niamh. Vyslovuje se „Nív“. Jméno celkem běžné v hrabství Galway a ne tak neobvyklé v irských činžovních domech v New Yorku, ale určitě nepřijatelné kdekoliv, kam mě vlak odveze. Před několika dny se ta dáma při vyšívání mého jména ošklibala. „Doufám, že na tom jméně moc nelpíš, slečinko, protože ti můžu slíbit, že pokud budeš mít to štěstí a vyberou si tě noví rodiče, hned tě přejmenují.“ Tatínek mi říkal má Niamh. Ale mně na jménu tolik nesejde. Víím, že se špatně vyslovuje, a pro ty, kdo mu nerozumí, je cizí a ošklivé, jen podivná změt neladících souhlásek.

Nikdo mě kvůli ztrátě rodiny nelituje. Každý z nás má svůj smutný příběh, jinak bychom tu nebyli. Obecně se soudí, že je nejlepší o minulosti nemluvit, nejrychlejší úleva tkví v zapomnění. V Pomoci dětem k nám přistupují, jako bychom se narodili až u nich, jako můry líhnoucí se z kokonů máme nechat starý život za sebou a s Boží vůlí začít nový.

Paní Scatcherdová a pan Curran, jelimánek s hnědým knírkem, nás seřadí podle velikosti od nejvyšších k nejmenším, což zhruba odpovídá věku. Nejmenší děti skončí v náručí těch starších osmi let. Paní Scatcherdová mi vtiskne do náruče dítě, ani nestihnou protestovat a svírám tmavé, šilhavé čtrnáctiměsíční mrně jménem Carmine (hádám, že už brzy na něj budou volat jinak). Drží se mě jako vyděšené kotě. S hnědým kufrem v jedné ruce a pevně sevřeným Carminem v druhé se nejistě snažím doklopýtat

k vlaku, než se přizhene pan Curran a vezme mi tašku. „Mysli přece trochu, děvče,“ vyhubuje mi. „Když spadneš, rozbijete si oba hlavu a my vás tu budeme muset nechat.“

Ve vagonu jsou všechna dřevěná sedadla ve směru jízdy, jen jeden pár vepředu stojí proti sobě a od ostatních ho dělí úzká ulička. Najdu pro nás s Carminem trojsedadlo a pan Curran mi uloží kufr do police nad hlavou. Carmine chce během chvilky slézt ze sedačky a já se tak moc snažím ho zabavit, aby neutekl, že si sotva všimnu, jak se vagon plní dalšími dětmi.

Paní Scatcherdová se postaví na začátek vagonu a přidržuje se dvou kožených opěrek, rukávy jejího černého pláště se roztáhnou jako havraní křídla. „Děti, tomuhle se říká vlak naděje a vy máte štěstí, že v něm sedíte. Opouštíte zlé místo plné nevědomosti, chudoby a neřesti a míříte k ušlechtilosti venkovského života. Při pobytu ve vlaku budete dodržovat několik jednoduchých pravidel. Budete spolupracovat a poslouchat příkazy. Budete se chovat slušně ke svým spolucestujícím. K vagonu se budete chovat s úctou a nijak ho nepoškodíte. Podpoříte ostatní, aby se chovali slušně. Zkrátka se budete chovat tak, abychom na vás s panem Curranem mohli být pyšní.“ Když se usadíme, zvýší hlas. „Pokud budete mít dovoleno vystoupit z vlaku, zůstanete na označeném místě. Nebudete se nikde potulovat sami. A pokud s vámi budou problémy, pokud nedokážete dodržovat tato jednoduchá základní pravidla slušného chování, pošleme vás zpátky, odkud jste přišli, a půjdete na ulici, kde se budete starat sami o sebe.“

Mladší děti ta litanie očividně vyděsila, ale my starší než šest nebo sedm let jsme něco obdobného slyšeli už několikrát před odjezdem v sirotčinci. Ta slova jdou mimo mě. Teď mi dělá větší starost, že Carmine i já máme hlad. Několik hodin zpátky, ještě před rozedněním, jsme k snídani dostali jen suchý chleba a plecháček mléka. Carmine poskakuje a žužlá si ruku, což ho nejspíš